

[Aksel Larsen.]

ministration efter de Linier, jeg har antydnet, at man lægger en Produktionsplan for Landets Produktion, at man opgør, hvilke Beholdninger vi har af de vigtigste Varer og navnlig af dem, der skal importeres udefra, at man gennemfører en meget skarp Kontrol med den Valuta, vi skal have hjem fra Udlandet, saa vi faar den hjem, at man søger at skaffe sig Handelsaftaler, saa Danmarks Eksport gaar til de rigtige Aftagere, der vil betale nogenlunde ordentlige Priser, at man lægger Hovedvægten paa at importere det nødvendige og ogsaa søger at importere det til de rigtige Priser og ikke ubetinget køber der, hvor det er dyrest — det udelukker ikke, at man har en vis Smidighed, saaledes at man, hvor der er Mulighed for et rimeligt og praktisk Varebytte, udnytter denne Mulighed — og endelig at man sørger for en retfærdig Fordeling til Befolkningen herhjemme, saa længe der er Knaphed.

Det er dette, man burde gøre. Det er den Maade, man laver en Plan paa, og det er den eneste Maade, Landets forsyningsmæssige og erhvervsøkonomiske Forhold kan reguleres paa i de Tider, vi lever i. Jeg beklager meget at maatte sige, at efter alt, hvad der er foregaaet, kan man ikke have Tiltro til, at den nuværende Regering besidder Evne og Vilje til at arbejde paa den Maade.

Jørgen Jørgensen: Der er ingen Grund til at sige meget om selve Lovforslaget. Den Maade, Samhandelen foregaar paa mellem Landene for Tiden, nødvendiggør, at man raader over, hvor Vareindkøbene skal foretages. Det er en Forudsætning for, at de Handelsaftaler, vi afslutter, kan opfyldes. Det var Baggrunden for Lovens Gennemførelse i 1930erne, og det er Baggrunden nu. Endvidere er en Lov af denne Karakter ogsaa nødvendig for at øve Indflydelse paa, hvilke Varer vi indfører her til Landet.

Landets økonomiske Stilling gør det ikke muligt, at man ganske ukritisk kan lade Vareindkøbene foregaa uden at have Haand i Hanke med, hvilke Varer der kommer ind. Det maa nødvendigvis sikres, at den sparsomme Valuta, vi raader over til Indkøb, først og fremmest benyttes til at sikre de vigtigste og nødvendige Varer til Befolkningen, de vigtigste Varer til Forbrugerne og de vigtigste og nødvendige Varer til vor Produktion.

Det er disse Forhold, der gør en Lovgivning som denne nødvendig, og ingen her i

Salen, der kender Tingene, vil sikkert heller for Alvor mene, at en Lovgivning af denne Karakter under de raadende Tilstande i Verden kan undværes.

Det foreliggende Lovforslag og Loven, som den gælder i Øjeblikket, er, som Tilfældet altid har været, saa længe vi har haft en Lovgivning af denne Karakter, en Bemyndigelseslov, og det kan sikkert heller ikke være andet, men deraf følger ogsaa, at Ansvar for Gennemførelsen hviler paa Administrationen, og det vil naturligvis i sidste Instans sige paa Ministeren. Derfor er det ogsaa en Selvfølge, at det er Ministeren, der maa staa for Skud. Det er ham og Regeringen, der har Ansvar for, hvordan en Lovgivning af denne Karakter føres ud i Livet. Men den Kritik, der kan rejses, og som der ogsaa paa visse Omraader er Grundlag for, maa bygges paa et sagligt Grundlag, og det maa samtidig komme Administrationen og Ministeren til gode, at Forholdene er saa usædvanlige og vanskelige, at ingen Minister, heller ingen af de andre Handelsministre, der hidtil har været, har kunnet undgaa at gøre Fejlgreb. Til Trods herfor kan der naturligvis være forskellige Meninger om, hvorvidt de skiftende Handelsministre i tilstrækkelig Grad har haft Overblik over Tingene. Sandheden maa imidlertid siges at være den, at denne Administration er af en saa usædvanlig Karakter og griber ind i saa mange Forhold, at en hvilken som helst Mand, der sad paa den Plads, vilde komme ud for Kritik.

Skal vi nøgternt og sagligt gøre Stillingen op, maa man sige det, som er Sandheden, at Landet ved Krigens Afslutning stod ribbet for Varer, Krigens havde gjort os fattige. Hvad gjorde de andre Lande, der stod i samme Situation? Den engelske Arbejderregering gav det engelske Folk den Parole: Eksportér eller dø, sæt Fordringerne ned selv, producér og skaf Varer til Eksport, det er den eneste Vej frem. Danmark er stillet i samme Situation. Det er Landbrugets Produktion, det er Industriens Produktion, som skal skaffe Varer hjem til Befolkningen, saa der igen bliver noget at købe i Butikkerne. Produktion, det er det første og det vigtigste for at klare den økonomiske Situation. Men Produktionen er afhængig af de Raavarer, vi har til Raadighed, og for Industriens Vedkommende er vi næsten helt afhængige af Raavarer udefra, for Landbrugets Vedkommende ikke i saa høj Grad, fordi vi har Høsten paa vore egne Agre at arbejde med, men den Høst kan først udnyttes helt og fuldt, naar vi kan supplere den med Indkøb af Foderstoffer udefra, og i hvert